

ἀρσενικεύω (I) Πάρ. ἀρσενικεύω Πάρ. ἀρσενικεύω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός, παρ' ὃ καὶ ἀρσενικός.

1) Ὁργῶ πρὸς συνουσίαν, βινητιῶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Συνών. *ἀρσενικίζω (I), καυλώω. 2) Καθίσταμαι ἄτακτος, ἀνήσυχος, ζωηρὸς Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀοῦτο τὸ παιδὶν ἐρσνίκευεν Τραπ. 3) Ἐπιδίδω, αὐξάνομαι ἄνευ καρποφορίας, ἐπὶ φυτῶν Πάρ.: Ἀρσενίκευε τὸ δαδάκι - τὸ σουσάμι καὶ δὲν ἔκαμε τίποτε. Ἀρσενίκευαν οἱ δομάτες. Συνών. ἀρσενικιάζω. 4) Καθίσταμαι ἄγονος ὑπερπαχυνθείς, ἐπὶ θήλεος ζώου Πάρ. Πβ. ἀρσενικῶνω.

*ἀρσενικεύω (II), ἀρσενικεύω Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀρσενίκειν, παρ' ὃ καὶ ἀρσενίκειν.

Μεταβαίνω ἀπὸ τῆς ἀνθήσεως εἰς τὴν καρποφορίαν αὐξάνων κατὰ τὸν καυλόν: Ἐρσνίκευαν τὰ κρομμύδα - τὰ λάχανα. Συνών. σπορριάζω, σπορώω.

ἀρσενικιάζω ἀμάρτ. σερνικιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός.

Ἀρσενικεύω (I) 3, ὁ ἰδ.

*ἀρσενικιάριν ἐπίθ. οὐδ. ἀρσενικιάρ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τῆς καταλ. -ιάριν, δι' ἣν ἰδ. -ιάρεις.

Τὸ ἔχον ἀνθοφόρους καυλοὺς περισσοτέρους τοῦ ἑνός, ἐπὶ φυτοῦ.

*ἀρσενικίζω (I), ἀρσενικίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρσενικός.

Ὁργῶ πρὸς συνουσίαν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρσενικεύω (I) 1.

*ἀρσενικίζω (II), γ' πρόσωπ. ἀρσενικίζ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀρσενίκειν.

Φέρω σπόρους, ἐπὶ φυτοῦ.

*ἀρσενίκειν τό, ἀρσενίκε' Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός, παρ' ὃ καὶ ἀρσενικός.

1) Ὁ ἀνθοφόρος καυλὸς φυτῶν, ἰδίᾳ τῶν κρομμύων, σκορόδων, πράσων καὶ κράμβης: Πάμε 'ς σὸ κελὶν τὰ τσακώωμε καὶ τρώγωμε ἀρσενίκα. Συνών. ἀρσενικάδι. β) Τὸ στέλεχος φυτοῦ Πόντ. (Σάντ.) 2) Μεταφ. τὸ ἀνδρὶκὸν αἰδοῖον Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

*ἀρσενίκεσμα τό, (I) ἀρσενίκεσμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρσενικίζω (I).

Ὁ πρὸς συνουσίαν ὀργασμός. Συνών. καύλα.

*ἀρσενίκεσμα τό, (II) ἀρσενίκεσμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρσενικίζω (II).

Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνθοφόρου καυλοῦ εἰς τὰ φυτά.

ἀρσενικὸ τό, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀρσενικόν.

Αἱ ἐξῆς ἐνώσεις τοῦ ἀρσενικοῦ 1) Τὸ ἀρσενικὸ ἄσπρο, τριοξειδίου ἀρσενικοῦ τῆς χυμείας (As_2O_3) χρήσιμον πρὸς δηλητηρίασιν τῶν ποντικῶν καὶ κατὰ τῆς ψωριάσεως. Συνών. ποντικοφάρμακο. 2) Αἱ τῆς ὀρυκτολογίας σανδαράκαι, ἥτοι ἡ κιτρινή σανδαράκη, τὸ τριθειοῦχον ἀρσενικὸν (As_2S_3), τὸ ἀρσενικὸν τῶν ἀρχαίων καὶ ἀρσενικὸν κίτρινον ἢ σχιστὸν τῶν μεταγενεστέρων (Ὁρνεοσόφ. ἔκδ. Hercher σ. 525) χρήσιμον ὡς ψιλωτικὸν (καὶ μετ' ἀσβέστου ροοσμάς συνήθως λεγόμενον) καὶ ἡ ἐρυθρὰ σανδαράκη, τὸ διθειοῦχον ἀρσενικὸν (As_2S_2), ἡ τῶν ἀρχαίων σανδαράκη, τὸ μεσαιωνικὸν ἀρσενικὸν κόκκινον (Ὁρνεο-

σόφ. ἐνθ' ἀν. καὶ Ἱερακοσόφ. 444). 3) Ἀρσενικοῦχοι σκευασίαι ὡς ἀντιπυρετικά φάρμακα. [**]

ἀρσενικοβοτάνι τό, ἀμάρτ. σερνικοβοτάνι ΘΧελδράιχ 89 ἀρσενικοβοτάνο Πελοπν. (Τριφυλ.) σερνικοβοτάνο Ἡπ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.) σερνικοβοτάνο Ἡπ. σερνικοβοτάνο Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τοῦ οὐσ. βοτάνι.

Ἀγριόχορτα τῆς τάξεως τῶν ὀρχεοειδῶν (orchidaceae) τῶν ὁποίων οἱ ὀρχεοειδεῖς κόνδυλοι ἐθεωροῦντο φάρμακον πρὸς τὴν ἀρρενογονίαν (Διοσκορ. 3,131) 1) Τοῦ γένους ὀρχιδος: ὀρχις ὁ μακροσκελὴς (orchis longicruris) καὶ ὀρχις ὁ ψυχανθὴς (orchis papilionacea). Συνών. σαλέπι. 2) Τοῦ γένους ὀφρύος: ὀφρὺς ἢ μέλισσα (orphrys arifera). [**]

Συνών. ἀρσενικοχόρταρο, ἀρσενικόχορτο.

ἀρσενικοθήλυκος ἐπίθ. κοιν. ἀρσενικοθήλυκος Κύθν. Πάτμ. Πελοπν. (Λακων.) Σίφν. κ.ά. ἀρσενικοθήλυκος Κύπρ. Ρόδ. ἀρσενικοθήλυκος Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρσενικοθήλυκος Πάρ. (Λεῦκ.) ἀρσενικοθήλυκος Θεσσ. Λέσβ. Μακεδ. κ.ά. ἀρσενικοθήλυκος Λέσβ. ἀρσενικοθήλυκος Κύπρ. ἀρσενικοθήλυκος Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἀρσενικοθήλυκος Καλαβρ. (Κοντοφ.) ἀρσενικοθήλυκος Κρήτ. κ.ά. σερνικοθήλυκος Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Βασαρ. Τριφυλ.) κ.ά. σερνικοθήλυκος Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Βλάστ.) Σάμ. σερνικοθήλυκος Εὐβ. (Κονίστρ.) σερνικοθήλυκος Μακεδ. σερνικοθήλυκος Ἡπ. Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ θήλυκος. Τὸ ἀρσενικοθήλυκος καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀρσενικοθήλυκος ἐκ τοῦ θέμ. ἀρσεν-, εὐρηται δὲ καὶ παρὰ Βλάχ. ἀρσενικοθήλυκος.

1) Ὁ φαινόμενος ὅτι ἔχει φύσιν ἀρρενος καὶ θήλεος, ἀρρενόθηλος, ἐρμαφρόδιτος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Κοντοφ. Χωρίο Βουν.) Συνών. θήλυκαρσένικος. Πβ. ἀρσενικάρις 2) Θηλ., ἀνδρική, ἀρρενωπή, ἐπὶ γυναικὸς ἐχούσης συμπεριφορὰν καὶ τρόπους εἰς ἄνδρα ἀρμόζοντας σύνθηθ.: Αὕτη εἶναι ἀρσενικοθήλυκη. Συνών. ἀρσενίκα. Πβ. ἀρσενικόσυλλας. 3) Οὐδ. πληθ. σερνικοθήλυκα οὐσ., παιδία καὶ κοράσια ὁμοῦ Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.)

*ἀρσενικόπουλλο τό, ἀρσενικόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *ἀρσενίκειν διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλο.

Μικρὸς ἀνθοφόρος καυλὸς φυτοῦ.

ἀρσενικός ἐπίθ. κοιν. ἀρσενικός Θράκ. (Κομοτ.) Κρήτ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. ἀρσενικός βόρ. ἰδιώμ. ἀρσενικό Τσακων. ἀρσενικό Καλαβρ. (Κοντοφ. Μπόβ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) ἀρσενικό Καλαβρ. (Καρδ.) ἀρσενικός Χίος (Μεστ.) ἀρσενικό Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀρσενικός Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀρσενικός Ἀνδρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Κῶς Μύκ. Νάξ. Σίφν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Χίος κ.ά. ἀρσενικός Ἀνδρ. ἀρσενικός Μύκ. ἀρσενικός Κρήτ. ἀρσενικός Ἀστυπ. ἀρσενικός Ἡπ. Μύκ. ἀρσενικός Λέσβ. ἀρσενικός Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀρσενικός Λέσβ. ἀρσενικός Πελοπν. (Τριφυλ.) σερνικός Ἀνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Ζάκ. Ἡπ. Καππ. (Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. Φερτ.) Κεφαλλ. Κορσ. Κρήτ. Κύθν. Λευκ. Μύκ. Πάρ. Πελοπν. (Ἀργ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Οἶν. Σουδεν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Σκῦρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. σερνικός Μύκ. σερνικό Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Φάρας. Φερτ.) Τσακων. σερνικός Εὐβ. Θράκ. (Αἶν. κ.ά.) Ἰμβρ. σερνικός

